

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387853424/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Skrivt udslettedes efterhaanden. Hun mindedes sine Forældre, men ikke hvordan de saae ud; hun kunde huske at de boede i en stor Bye med mange røde Huse, men ikke hvad den heed; at hun sejlede paa et stort Vand, men ikke hvorfra Skibet kom. Og sit Modersmaal maae hun blandt Gøglerne aldeles have glemt; thi af dansk forstod hun ikke et Ord.

»Findes der ingen Bogstaver paa Shawlet?» sagde Captainen. »To« svarede Tjeneren; og virkelig saae vi i det ene Hjørne et A og et E – »Hvad hedde deres Broderkone?» spurgte jeg ivrig. »Det sagde han mig ikke« svarede han; »men her er tilforladelig Nøglen.«

Imidlertid var man staaet fra Bordet, uden at bie længere efter os. Conrectoren søgte sin Broder, Alice mig; han kom først og netop som Broderen holdt Tørklædet frem med de anførte Ord. »Hvad Pokker stikker jet, I unge Mennesker?» raabte han; »hvilke Raad oplægge I her?»

Jeg var ubetænksom nok til at ville fortælle ham uforberedt det Hele; men den sindige Søkriger greb min Haand og sagde: »ikke hid-sig, min Ven! lad mig allene staae tilroers!« Han traadte nu tæt hen til Broderen, og tiltalte ham saaledes: »det er en Nødvendighed – jeg beder dig, læg Mærke hertil! – at jeg gjør et Skaar i din Munterhed, og vækker alvorlige Erindringer – hvad hedde din salige Kone?»

Conrectoren gjorde store Øjne og sagde: »Min Gud! hvorfor spørger du mig derom nu? – hun hedde Adolphine Ewers.« I det samme faldt hans Blik paa Tørklædet, og det lod, som han begyndte at gjenkjende det; og i selvsamme Øjeblik traadte Alice til. Jeg faldt om hendes Hals, Captainen om Broderens; men Comtessen raabte: »sagte dog! og drøb dem ikke!»

Jeg var beruset af Glæde; intet formaaede at standse den: faa Øjeblikke derefter laae Fader og Datter i hverandres Arme.